

się do znaków towarowych (Dz.U. 1989, L 40, s. 1), art. 9 ust. 1 lit. a) i c) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1) i art. 12 ust.1, art. 13 ust. 1 i art. 14 ust. 1 dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.U. L 178, s. 1) — Pojęcie używania znaku towarowego — Rejestracja przez podmiot prowadzący działalność handlową oznaczenia identycznego ze znakiem towarowym u usługodawcy obsługującego wyszukiwarkę internetową, tak aby po wprowadzeniu wspomnianego oznaczenia jako wyszukiwanego hasła na ekranie ukazywał się automatyczny link URL do strony internetowej tego podmiotu, na której oferowane są towary i usługi identyczne z towarami i usługami oznaczonymi znakiem towarowym („AdWords”) — Usługa dostarczania kwiatów

Sentencja

1) Artykuł 5 ust. 1 lit. a) pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych i art. 9 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego należy interpretować w ten sposób, że właściciel znaku towarowego jest uprawniony do zakazania konkurentowi zamieszczania — na bazie identycznego z tym znakiem słowa kluczowego, które ten konkurent wybrał bez zgody wspomnianego właściciela w ramach usługi odsyłania w internecie — reklamy towarów lub usług identycznych z towarami lub usługami, dla których rzeczony znak został zarejestrowany, gdy używanie to może mieć negatywny wpływ na jedną z funkcji znaku towarowego. Takie używanie:

— ma negatywny wpływ na pełnioną przez znak towarowy funkcję wskazania pochodzenia, gdy reklama wyświetlona na bazie wspomnianego słowa kluczowego nie pozwala lub z trudnością pozwala właściwie poinformowanemu i dostatecznie uważnemu internaucie na zorientowanie się, czy towary lub usługi, których dotyczy reklama, pochodzą od właściciela znaku lub z przedsiębiorstwa powiązanego z nim gospodarczo, czy też, przeciwnie, od osoby trzeciej;

— nie ma negatywnego wpływu w ramach usługi odsyłania takiego rodzaju jak usługa rozpatrywana w postępowaniu przed sądem krajowym na funkcję reklamową znaku towarowego; i

— ma negatywny wpływ na funkcję inwestycyjną znaku towarowego, jeśli ogranicza w istotny sposób stosowanie przez wspomnianego właściciela jego znaku towarowego dla celów uzyskania lub zachowania reputacji mogącej przyciągać lub przywiązać do niego konsumentów.

2) Artykuł 5 ust. 2 dyrektywy 89/104 i art. 9 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94 należy interpretować w ten sposób, że właściciel znaku towarowego cieszącego się renomą uprawniony jest do zakazania konkurentowi umieszczenia reklam na bazie odpowiadającego temu znakowi towarowemu słowa kluczowego, które konkurent ten bez zgody wspomnianego właściciela wybrał w ramach usługi odsyłania w internecie, gdy konkurent ten czerpie w ten sposób nienależną korzyść z charakteru odróżniającego lub z renomy znaku towarowego (pasożytność) lub gdy wspomniana reklama działa na szkodę tego charakteru odróżniającego (osłabienie) bądź tej renomy (przyćmienie).

Reklama na bazie takiego słowa kluczowego działa na szkodę charakteru odróżniającego znaku towarowego cieszącego się renomą (osłabienie), w szczególności gdy przyczynia się ona do wynaturzenia tego znaku towarowego poprzez przekształcenie go w pojęcie rodzajowe.

Natomiast właściciel znaku towarowego cieszącego się renomą nie jest uprawniony do zakazywania w szczególności reklam, które wyświetlane są przez konkurentów na bazie słów kluczowych odpowiadających temu znakowi towarowemu i które proponują — nie oferując zwykłej imitacji towarów lub usług właściciela wspomnianego znaku towarowego, nie powodując osłabienia lub przyćmienia i ponadto nie wywierając negatywnego wpływu na funkcje znaku towarowego cieszącego się renomą — alternatywę w stosunku do towarów lub usług właściciela tego znaku towarowego.

(¹) Dz.U. C 282 z 21.11.2009.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 22 września 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) — Zjednoczone Królestwo) — Budějovický Budvar, národní podnik przeciwko Anheuser-Busch, Inc.

(Sprawa C-482/09) (¹)

(Znaki towarowe — Dyrektywa 89/104/EWG — Artykuł 9 ust. 1 — Pojęcie tolerowania — Utrata roszczenia w wyniku tolerowania — Moment rozpoczęcia biegu terminu utraty roszczenia — Przesłanki konieczne do rozpoczęcia biegu terminu utraty roszczenia — Artykuł 4 ust. 1 lit. a) — Rejestracja dwóch identycznych znaków towarowych określających identyczne towary — Funkcje znaku towarowego — Jednoczesne używanie w dobrej wierze)

(2011/C 331/04)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Budějovický Budvar, národní podnik

Strona pozwana: Anheuser-Busch Inc.

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) — Wykładnia art. 4 ust. 1 lit. a) i art. 9 ust. 1 dyrektywy Rady 89/104/EWG: Pierwsza dyrektywa Rady z dnia 21 grudnia 1988 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 40, s. 1). — Utrata roszczenia w wyniku tolerowania — Pojęcie tolerowania — Pojęcie wspólnotowe? — Możliwość odwołania się w tym zakresie do prawa krajowego, w tym uregulowań dotyczących jednoczesnego używania w dobrej wierze identycznych znaków towarowych

Sentencja

- 1) Tolerowanie w rozumieniu art. 9 ust. 1 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych jest pojęciem prawa Unii i nie można uznać, że właściciel wcześniejszego znaku towarowego tolerował długotrwałe i utrwalone używanie w dobrej wierze przez osobę trzecią znaku identycznego z jego własnym, o którym to używaniu wiedział od dawna, jeżeli był pozbawiony wszelkiej możliwości sprzeciwienia się tej sytuacji.
- 2) Rejestracja wcześniejszego znaku towarowego w danym państwie członkowskim nie stanowi warunku koniecznego do rozpoczęcia biegu terminu utraty roszczenia w wyniku tolerowania, o którym mowa w art. 9 ust. 1 dyrektywy 89/104. Przesłankami koniecznymi do rozpoczęcia biegu tego terminu, których spełnienie winien ustalić sąd krajowy, są, po pierwsze, rejestracja późniejszego znaku towarowego w danym państwie członkowskim, po drugie, fakt, że znak ten został zgłoszony do rejestracji w dobrej wierze, po trzecie, fakt używania późniejszego znaku towarowego przez właściciela w państwie członkowskim, w którym znak ten został zarejestrowany, i po czwarte, wiedza właściciela wcześniejszego znaku towarowego o rejestracji znaku późniejszego oraz o fakcie jego używania po dokonaniu rejestracji.
- 3) Artykuł 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy 89/104 należy interpretować w ten sposób, że właściciel wcześniejszego znaku towarowego nie może domagać się unieważnienia rejestracji identycznego późniejszego znaku towarowego określającego identyczne towary w wypadku długotrwałego jednoczesnego używania tych dwóch znaków w dobrej wierze, jeżeli w okolicznościach takich jak występujące w postępowaniu przed sądem krajowym używanie to nie wpływa lub nie jest w stanie negatywnie wpływać na podstawową funkcję znaku towarowego, jaką jest zagwarantowanie konsumentom wskazania pochodzenia towarów lub usług.

(¹) Dz.U. C 24 z 30.1.2010.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 września 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-90/10) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa siedliskowa — Ochrona siedlisk przyrodniczych — Dzika fauna i flora — Artykuł 4 ust. 4 oraz art. 6 ust. 1 i 2 — Ustalenie działań priorytetowych dla specjalnych obszarów ochrony oraz ich właściwa ochrona — Brak gwarancji właściwej ochrony sądowej specjalnych obszarów ochrony położonych w archipelagu Wysp Kanaryjskich)

(2011/C 331/05)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Pardo Quintillán i D. Recchia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: F. Díez Moreno, pełnomocnik)

Interwenient) popierający stronę pozwaną: Republika Finlandii (przedstawiciel: M. Pere, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 4 ust. 4 oraz art. 6 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz. U. L 206, s. 7) — Tereny mające znaczenie dla Wspólnoty — Środki ochronne — Makaronezyjski region biogeograficzny

Sentencja

- 1) Nie ustalając, na podstawie art. 4 ust. 4 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, działań priorytetowych dla specjalnych obszarów ochrony, będących terenami mającymi znaczenie dla Wspólnoty w makaronezyjskim regionie biogeograficznym, położonych na terytorium hiszpańskim i wymienionych w decyzji Komisji z dnia 28 grudnia 2001 r. w sprawie przyjęcia wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty w makaronezyjskim regionie biogeograficznym na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG, oraz nie tworząc, ani nie stosując, zgodnie z art. 6 ust. 1 i 2 dyrektywy 92/43, stosownych środków ochronnych oraz systemu ochrony, który umożliwiłby uniknięcie pogarszania stanu siedlisk przyrodniczych, jak również niepokojenia gatunków, zapewniając ochronę specjalnych obszarów ochrony obejmujących tereny wskazane w decyzji 2002/11, a położone na terytorium hiszpańskim, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy wyżej wymienionych przepisów przytoczonej dyrektywy.
- 2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.
- 3) Republika Finlandii pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 113 z 1.5.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 22 września 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht — Niemcy) — Mesopotamia Broadcast A/S METV (C-244/10), Roj TV A/S (C-245/10) przeciwko Bundesrepublik Deutschland

(Sprawy połączone C-244/10 i C-245/10) (¹)

(Dyrektywa 89/552/EWG — Telewizyjna działalność nadawcza — Możliwość wydania przez państwo członkowskie zakazu wykonywania działalności na jego terytorium przez nadawcę telewizyjnego z siedzibą w innym państwie członkowskim — Uzasadnienie dotyczące działania na szkodę porozumienia między narodami)

(2011/C 331/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht